

(המשך מעמוד 11)

לים מעמאן לירושלים וחזרה.

שרות לישראל - בירדן

בדיוק כעבור שנתיים העבירו אותי לכלא ירושלים כדי להשתחרר. נסתי גשתי שם עם מכרי הישן, מפקד משטרת ירושלים, שטען כי אין לי מה לחשוש מדעת הקהל. אחרי שלושה ימים הם יש- כחו הכל, הבטיח לי.

חנא גנחו, שהועלה בדרגה על תפי- שתי, עזב מיד את המקום כשראה אותי. כפי שהתברר לי אחר כך הוא מיהר אל המושל, הסביר לו כי מסוכן יהיה לשחרר אותי, ביקש ממנו להוציא צו להחזיק אותי במעצר לתקופה בלתי מוגבלת. למושל יש סמכות לכך, לא שוחררתי באותו יום. החזירו אותי לכלא. עכשיו כבר לא ידעתי מה מחכה לי. אחרי ימים אחדים לקחו אותי, יחד עם כל החפצים שהביאו לי מהבית, למעבר מגדל באום. שם היה גם בני- גנחו ביקש ממני שאודה בפני אנשי ה- א"ם והקצינים הישראליים שאני יהודיה.

זה היה הובר האחרון שבו רציתי להתר- להם. אמרתי כי אינני יכולה לבקש מהם לקבלני כיהודיה, כי הם לא יאמינו לי. כשהגיעו הנציגים מהא"ם ומישראל, סיפרו להם הירודנים את כל הסיפור, טענו שכמי ששרתה את ישראל, מוטב שאעבור לארץ זו. דיברנו רק אנגלית, אבל בהזדמנות, כש- הקצין הישראלי פנה אלי, אמרתי לו ברוסית שאני מעוניינת להשאר בירדן, ויש לי מטרה לפני שאותה דייני לא הגשמת. ביקשתי שלא יסכימו לקבלני בישראל. כש- שאל הקצין אם אוכל להסתדר בירדן, אמר- תי לו "מזויין, רק אל תקבלו אותי". את- לא חושבת שתוכלי לשרת את הארץ יותר- טוב בתוכה? שאל אותי הקצין הישראלי.

עניתי לו בקיצור ומהר שאני חושבת ההפך. אחרי דיון קצר הודיע קצין הא"ם כי ישראל מסרבת לקבלני. החזירו אותי לי- קושלה. הייתי בטוחה שהפעם לא אשב זמן רב. האשם אל סבע הבטיח לעשות מאמצים לשחררני, וסמכתי עליו. אבל דבר לא קרה במשך חודשים ארוכים.

חידשתי את כתיבת הבקשות שלי ל- מפקד הלגיון. כנראה שהן הועילו, כי אחרי מספר מכתבים הודיעו לי כי הוחלט לשלוח אותי בחזרה לארץ מוצאי, רוסיה. הרגשתי היתה מעורבת. מצד אחד שמחתי על שהצלחתי לשכנע אותם כי אינני יהודיה. אבל מאידך חששתי שבאמת ישלחו אותי.

חטיפה בכיוון ירושלים

הכנייה כעת היתה איך להעביר אותי. לירדן לא היו שום קשרים עם ברית המועצות. הם סיפרו לי או ששלחו מברק לחפש את אבי בברית המועצות. לא יכולתי לישון בלילה. פחדתי שאם יודעו ברוסיה שכל הסיפור שלי הוא בלוף אחד גדול, אני עלולה ליפול בפח עמוק יותר מזה שבירדן. תכננתי תכנית על- גבי תכניות איך להימלט בדרך. אני עצמי כבר השמחתי עם כשלון השליחות שלי. הבנתי שלפעול מתוך חופש גמור בירדן כבר לא אוכל. הצעתי להם להתקשר עם השגרירות הרוסית בישראל. למרות הכל לא רציתי להיכנס ולהרות שאני יהודיה.

בנותיים הגשתי בקשה להשתחרר בערבות מספר אנשים יוועישים. אחרי כמה ימים הודיעו לי כי אין התנגדות לשחרורי. שוב ערכתי תכניות, איך להמשיך את העבודה שנפסקה באמצע. אבל הייתי אופטימית מדי. בדיוק באותו שבוע שעמדתי להשתחרר, הגיעה הודעה כי ישראל מסכימה לתת לי רשות מעבר לרוסיה.

הובילו אותי במכונית המשטרה למעבר מגדל באום. שם חיכו לי כבר בני ונציגי ישראל. עמדתי ליד המכונית של נציגי יש- ראל כשניגש פקיד של הא"ם, קרא בקול: "קטרינה אלכסנדרובה, זו את? הרמתי את ראשי אל מול נציגי ישראל. כולם שתקו. "אני יהודיה", אמרתי כשאני משתדלת שלא לפרוץ בכי, "ושמי שרה עמרם".

זה היה בדצמבר 1956. נציגי ישראל התחילו מיד לדבר אתי עברית, חטפו אותי למכוניתם וטסו אתי לתוך ירושלים. כל אותו לילה הקדשתי לגסיונות לשכנע את בני שאנחנו יהודים ושמו לא יהיה יותר איבן אלא ישראל. הוא ניסה לספר לי דברים אינדיבידואליים, ששמע מפי חבריו על היהודים, אבל הסברתי לו שזה אינו נכון. ישראל, שהוא ילד נבון ומחונן היטב, הסכים לקבל את דעתי.

פגישה ראשונה עם אלי

זרתי להיות שרה עמרם, צעירה ישראלית רגילה. מחשבה אחת לא נת-

נה לי מנוחה כל הזמן. כל פעם שכקראתי איזה ספר הרפתקאות, או ראייתי סרט כזה, התעוררה בי מחשבה, מדוע לא ישמש סיפור ההרפתקאות הפרטי שלי נושא לספר או סרט? ההזדמנות הגדולה באה סחוט מחצי שנה אחרי שחזרתי מירדן. בני מש- פחתי גילו יום אחד מודעה בעתון שהיו מינה שחקנים להסרתי סרט. הם הציעו לי ללכת, כי ידעו על רצוני להוציא פעם לאור את הסיפור.

כתבתי בקשה והוזמנתי לראיון. המנהל ישב מאחורי שולחן גבוה, עיניו בפנים רציניות בערמה של ניירות. זו היתה הפעם הרא- שונה שראיתי את אלי גלר.

הוא שאל אותי כמה שאלות על חיי ונס- יוני באמנות, הודיע לי כי יערוך לי מבחן. כעבור ימים אחדים הוזמנתי למבחן צילום והקלטת קול. במבחן הקול התרגשתי קצת, כי זמן רב לא דיברתי עברית. כששמעתי את ההקלטה היא לא מצאה חן בעיני, אבל אחרי ימים אחדים הוזמנו אותי למשרה, הודיעו לי שעברתי את המבחן, ואם אני רוצה, אוכל להשתתף בקורס לאמנות ה- קולנוע שהם עומדים לקיים. גלר עצמו הציע לי להשתתף בקורס, סיפר לי כי הוא חושב לעשות פעם סרט מהסיפור שלי. כשהתחיל הקורס ראיתי כבר את עצמי משחקת בסרט, שיהיה מבוסס כולו על סי- פור תולדותי. עד שבערב אחד בא גלר לאסיפה של כל התלמידים, שנקראה במסי- רד שלו, הודיע כי מסיבות קשיים כספיים הוא נאלץ להפסיק את הקורס. הוא טען כי מספר בעלי-הון שהבטיחו לו לממן את הפקת הסרט, חזרו בהם והוא נאלץ להס- סיק עד שימצא בעלי הון אחרים. עוד חלום שלי התנפץ לרסיסים.

האשמה - בבחורות

נשתי כאלי שנית, לאחר זמן. הוא סיפר לי שיש לו משרד לביטוח ושירי- תי תיחק, בשותפות עם אדם אחר.

מאז (ינואר השנה) התראינו לעתים קרובות ובילנו יחד. פעם שאל אותי, מדוע לא יצאתי עם מישהו מהזמן שחזרתי לי- ישראל. הסברתי לו שבגילי כבר אין לי שאיפות לביוליים ללא מטרה.

"תביני שרה-לה", אמר לי אז גלר, "ית- כן ואני רוצה כך ויהיה בינינו משהו רציני. תמיד זכרתי אותך וחשבתי עליך". הוא הסביר לי שעד אז לא חשב על נישואין, האשים את הבחורות שלא הביאו אותו לידי רצון כזה. הוא הציע שנצא יחד, נכיר אחד את השני והזמן יעשה את שלו. הזמן באמת עשה את שלו. התפלאתי שבאחד הימים ביקש אלי לראות את הורי ולדבר אתם, אחרי שקודם סרב תמיד.

הוא נפגש עם הורי. כל הזמן שהסתובב- תי אתו הם התנגדו לכך מאד. בפגישה הוא הצליח לשכנע אותם בהופעה הנעימה וה- בטוחה שלו, והם הסכימו לבקשתו לשאת אותי לאשה. מאז שהכרתי אותו, היה אלי הגבר שמצא חן בעיני יותר מכל האחרים.

ערבות של אקף ד"ץ

יקרתי במשרדו והכל נראה לי בס- דר גמור. אנשים שנראו כבעלי עסקים נכנסו ויצאו, טלפונים צלצלו בלי הרף, שאלו על אלי. גלר עצמו שוב נראה תמיד עייף וממנהר. האמנתי שנוכל להסתדר בתור זוג נשוי. דבר אחד נראה לי מוזר. למרות כל העסקים הדגוליים שלו היו לו בכיס תמיד רק גרושים בודדים, שהספיקו בקושי לבי- לוי צנוע, סרט ונסיעה באוטובוס הביתה. תמיד סיפר שהוא צומד לקבל כספים רבים. ניגשנו לרבנות ונרשמנו לנישואין. הייתי מאושרת. יום אחד בא אלי עם עוד אדם. ביקש שאבוא אתו לרדע, כדי לחתום ערבות בענין ישן גושן בקשר לשטרות. היינו כבר ביחסים כהקרובים שלא יכולתי לסרב לו בענין כזה. הלכתי אתו לבית המשפט. הי- תה שם תלויה בקשר לשטרות. חתמתי על סך של אקף לירות שאני ערבה שיופיע מתי שידרש. ביקשו ממנו להביא עוד ערב תוך ימים אחדים. הוא אמר שיביא את הערב והסתלק לו. מאז לא היה לו מצב- רוח. קשה היה לי להבין אותו.

בפעם האחרונה התראינו במסיבה משפח- תית. היינו עליונים, בילינו יפה והשתעשע- נו. לא העליתי על הדעת שזה הערב האחרון שלנו ביחד. הוא היה עליו מאד, סיפר לכולם שעליו לצאת לשרות במילואים. "כש- אחזור", אמר לי אז, "הכל יסתדר".

אלי לא חזר. שבועיים לאחר שנעלם אלי קיבלה ממנו מכתב בו סיפר לה שהוא צומד להתאבד. הוא לא הגשים את איומו. במקום זה - עצרה אותו המשטרה. האש- מה: הוגאה והוצאת כספים בסענות-שוא.

אתמול מגדל העמק - היום באר-שבע - ומה מחר?

כיצד לכבות את הדליקה הערתית בראשיתה?

המפלגות עשו קנניה להתעלם ולהשתק.

רק דברים גלויים ותוכנית רחבת-אופק יביאו פתרון.

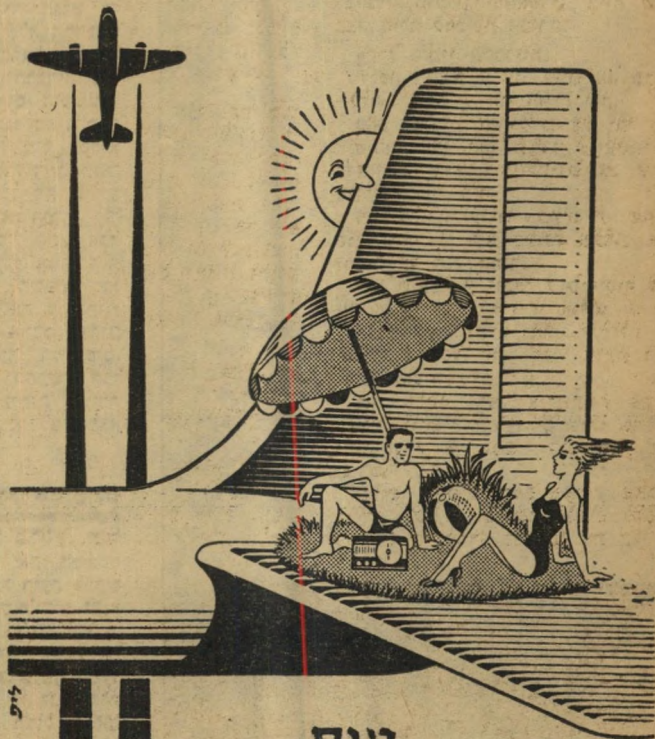
שמעו את דבר הפעולה השמית מפי

אורי אבנרי נתן ילין-מור שלום כהן בנימין עומר

באסיפתים שנתקיים בליל שבת, 24 ביולי 1959,

בקולנוע מוגרבי

בשעה 8.30 בערב הכניסה חופשית

טוס

לגליל הנוערבי!

נהיה * חניתה

שביציון * עכו

וסביבתם

ארקיע

קוי תעופה בישראל בע"מ

תל-אביב רח. מזמחה 42 טל. 5-61562